

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**PSALTE=||RIVM DAVIDIS || CARMINE REDDITVM || PER
EOBANVM || HESSVM.||**

Hessus, Helius Eobanus

Lipsiae, 1557

VD16 B 3198

Psalmvs VI. Domine in furore tuo &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69301](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69301)

PSALTERIUM.

Nam tibi dilectos defendis ab hoste, nec unquam
Oppressos curis tristibus esse sines.
Omnia contribuens iustis bona, protegis omnes,
Qui tua iactantes munera, nomen amant.
Sicut enim grauibus miles circumdatur armis,
Sic tuus hos miseros non sinit esse fauor.

PSALMVS VI.

Domine ne in furore tuo &c.

ARGVMENTVM.

Est precatio animi sentientis iram Dei &
accusationem conscientiae, qua non potest
esse alia saeuior tentatio & afflictio. Quare
simpliciter confugit ad misericordiam Dei,
in qua sola, animi possunt acquiescere.

Quales abripiant affectus corda piorum,
Cum subeunt uitium, lex, metus, ira Dei,
Quanta malos maneant mala, qua laeta omnia iustos,
Pinxerit hac melius nulla tabella tibi.

Vincenti in melodijs in instrumento octo chordarum
Psalmus David.

O Deus immensi fabricator maxime mundi,
Qui sine principio, qui sine fine manes.

Ad te confugio, & supplex tua numina posco:
Da pater has aliquod pondus habere preces.

Ne, rogo, me quanquam est iusti tibi causa furoris,
Argue dum saeuis, dum grauis ira tua est.

Propositio:
Ignosce pec-
catori.

Fateat se iusta
ira Dei premi.

Neue

Neue licet meritum tormenta nouissima, puni,
Dum tuus in cursu est, & mouet arma furor.

Prima ratio,
quã non sumit
a sua dignita-
te, quã in tali-
bus certamini-
bus etiã apud
sanctissimos
nulla est: Sed a
misericordia & cala-
mitate sua.

Quin potius miserere animæ peccasse fatentis,
Quæ iacet, & Requiem non habet ægra suam.

Cuius inexhausto nihil est in corpore sanum,
Languidaq; attonitus contudit ossa pavor.

Te sine non aliquot medicabile uulnus habenti,
Te precor huic animæ, quod potes, esse uelis.

Quæ nunc ipsa suam deslet collapsa ruinam,
Heu quanti exilium temporis illud erit?

Respice me placidoq; iterum conuertere uultu,
Et mea placata uincula solue manu.

Secunda ratio
sumpta a perso-
na Dei: Tu es
misericors, &
in laudem tuã
cedit, si me iu-
ues, ergo &c.
Atq; hic iterũ
cõmemorat ca-
lamitatem su-
am, ut eo ad iu-
uandum Deus
sit promittor.

Indigna fer opem presso grauitate malorum,
Nomen inexhaustæ quod pietatis habes.

Nam tua nec memorant uitali lumine casti
Facta, nec infernæ te colit aula domus.

Auxia continuo rumpebam pectora questu,
Nec lacrimas oculi continuere mei.

Fletibus udamadent totas mihi stragula noctes,
Et meus assiduo lectulus imbre fluit.

In gemitu & lacrimis facies mea tabida facta est,
Totq; suis curis obruta consenuit.

Me labor ærumnæq; graues sine fine fatigant,
Et nulla miserum parte ualere sinunt.

Ite procul, fugitote meos turba impia uultus
Iam ualet ante suum nostra querela Deum.

Audit enim uotũq; fauet pius ille rogantis,
Nec finit auditas non ualuisse preces.

Fæda meos properè confusio subruet hostes,
Et timor auersos acceleratus aget.

Psalmus